

H. Damon

EPITAPHIUM DAMONIS.

ARGVMENTV

THyrsis, & Damon eiusdem viciniæ pastores, eadem studia sequuti a pueritiâ amici erant, ut qui plurimum. Thyrsis animi causâ profectus peregre de obitu Damonis nuncium accepit. Domum postea reversus, & rem ita esse comperto, se, suamque solitudinem hoc carmine deplorat. Damonis autem sub personâ hîc intelligitur Carolus Deodatus ex urbe Hetruriæ Luca paterno genere onundus, cætera Anglus; ingenio, doctrina, clarissimisque cæteris virtutibus, dum viveret, iuvenis egregius.

A. CANTABR. 1711. DAMON

DAMON.

Dimerides nymphæ (nam vos & Daphnis & Hy-
Et plorata diu meministis fata Bionis) (ian
Dicte Sicelicum Thamesina per oppida carmen
Quas miser effudit voces, quæ murmura Thyrſis,
Et quibus affiduis exercuit antra querelis
Fluminaque fontesque vagos, nemorumque recessus
Dum sibi præzeptum queritur Damona, neque altam
Luctibus exemit noctem loca sola pererrans.
Et jam bis viridi surgebat culmus arista,
Et totidem flavas numerabant horrea messes,
Ex quo summa dies tulerat Damona sub umbras
Nec dum aderat Thyrſis, pastorem scilicet illum
Dulcis amor Musæ Thusca retinebat in urbe.
Ast ubi mens expleta domum, pecorisque relicti
Cura vocat, simul assuetâ sedítque sub ulmo,
Tum vero amissum tum denique sentit amicum,
Cæpit & immensum sic exonerare dolorem.
Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.
Hei mihi quæ terris, quæ dicam numina cœlo?
Postquam te immiti rapuerunt funere Damon!
Siccine nos linquis, tua sic sine nomine virtus
Ibit, & obscuris numero sociabitur umbris?
At non ille, animas virgâ qui dividit aureâ
Ista velit, dignumque tui te ducat in agmen
Ignavumque procul pecus arceat omne silentum.
Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.
Quicquid erit, certè nisi mè lupus antè videbit,
Indeplorato non comminuere sepulcro,

Constatbitque

D A M O N.

Constatitque tuus tibi honos, longumque vigebit
Inter pastores, illi tibi vota secundo
Solvore post Daphnин, post Daphnин dicere laudes
Gaudebunt, dum rura Pales, dum Faunus amabit:
Si quid id est, priscamque fidem coluisse, piumque
Palladiasque artes, sociumque habuisse canorum

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.

Hæc tibi certa manent, tibi erunt hæc præmia Damon,
At mihi quid tandem fiet modò: quis mihi fidus
Hærebit lateri comes ut tu sæpe solebas
Frigoribus duris, & per loca fæta pruinis,
Aut rapido sub sole, siti morientibus herbis
Sive opus in magnos fuit eminùs ire leones
Aut avidos terrere lupos, præsepibus altis;
Quis fando sopire diem, cantuque solebit?

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.

Pectora cui credam: quis me lenire docebit
Mordaces curas, quis longam fallere noctem
Dulcibus alloquiis, grato cùm sibilat igni
Molle pyrum, & nucibus strepitat focus, at malus austus
Miscet cuncta foris, & desuper intonat ulmo

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.

Aut æstate, dies medio dum vertitur axe,
Cum Pan æsculea somnum capit abditus umbrâ
Et repetunt sub aquis sibi nota sedilia nymphæ,
Pastoresque latent, stertit sub sepe colonus,
Quis mihi blanditiásque tuas, quis tum mihi risus
Cecropiosque sales referet, cultosque lepores?

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.

At iam solus agros, iam pascua solus oberro
Sicubi ramosæ densantur vallibus umbræ
Hic serum expecto, supra caput imber & Eurus
Triste sonant, fractæque agitata crepuscula silvæ.

D A M O N.

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.
Heu quām culta mihi priūs arva procacibus herbis
Involvuntur, & ipsa situ seges alta fatiscit !
Innuba neglecto marcescit & uva racemo,
Nec myrteta juvant, ovium quoque tædet, at illæ
Mærent, inque suum convertunt ora magistrum

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Tityrus ad corylos vocat, Alphefibœus ad ornos,
Ad salices Aegon, ad flumina pulcher Amyntas,
Hic gelidi fontes, hic illita grama musco,
Hic Zephyri, hic placidas interstrepit arbutus undas ;
Ista canunt surdo, frutices ego nactus abibam.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Mopsus ad hæc, nam me redeuntem forte notarat
(Et callebat avium linguas, & sydera Mopsus)
Thyrfi quid hoc ? dixit, quæ te coquit improba bilis ?
Aut te perdit amor, aut te malè fascinat astrum
Saturni grave sæpe fuit pastoribus astrum,
Intimaque obliquo figit præcordia plumbo

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Mirantur nymphæ, & quid te Thyrsi futurum est ?
Quid tibi vis? ajunt, non hæc solet esse juventæ
Nubila frons, oculique truces, vultusque severi
Illa choros, lususque leves, & semper amorem
Iure petit, bis ille miser qui serus amavit.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Venit Hyas, Dryopéque, et filia Baucidis Aegle
Docta modos, citharaque sciens, sed perdita fastu,
Venit Idumanii Chloris vicina fluentí,
Nil me blanditiæ, nil me solantia verba
Nil me, si quid adest, movet, aut spes ulla futuri.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Hei mihi quam similes ludunt per prata juvenci

Omnes

D A M O N.

Omnis unanimi secum sibi lege sodales,
Nec magis hunc alio quisquam secernit amicum
De grege, sic densi veniunt ad pabula thoes,
Inque vicem hirsuti paribus junguntur onagri,
Lex eadem pelagi, deserto in littore Proteus
Agmina Phocarum numerat, vilisque volucrum
Passer habet semper quicum sit, & omnia circum
Farra libens volitet serò sua tecta revisens,
Quem si fors letho objecit, seu milvus adunco
Fata tulit rostro, seu stravit arundine fossor,
Protinus ille alium socio petit inde volatu.
Nos durum genus, & diris exercita fatis
Gens, homines, aliena animis, & pectore discors
Vix sibi quisque parem de millibus invenit unum,
Aut si sors dederit tandem non aspera votis,
Illum inopina dies quâ non speraveris horâ
Surripit, æternum linquens in sæcula damnum.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Heu quis me ignotas traxit vagus error in oras
Ire per aereas rupes, Alpemque nivosam !
Ecquid erat tanti Romam vidisse sepultam ?
Quamvis illa foret, qualem dum viseret olim,
Tityrus ipse suas & oves & rura reliquit;
Ut te tam dulci possem caruisse sodale
Possem tot maria alta, tot interponere montes,
Tot sylvas, tot saxa tibi, fluviosque sonantes.
Ah certè extremum licuisset tangere dextram,
Et bene compositos placide morientis ocellos,
Et dixisse vale, nostri memor ibis ad astra.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
Quanquam etiam vestri nunquam meminisse pigebit
Pastores Thusci, Musis operata juventus,
Hic Charis, atque Lepos; & Thuscus tu quoque Damon.

D A M O N.

Antiquâ genus unde petis Lucumonis ab urbe.
O ego quantus eram gelidi cum stratus ad Arni
Murmura, populeumque nemus, quâ mollior herba,
Carpere nunc violas, nunc summas carpere myrtos
Et potui Lycidæ certantem audire Menalcam,
Ipse etiam tentare ausus sum, nec puto multum
Displicui, nam sunt & apud me munera vestra
Fiscellæ, calathique & cerea vincla cicutæ,
Quin & nostra suas docuerunt nomina fagos
Et Datis, & Francinus, erant & vocibus ambo
Et studiis noti, Lydorum sanguinis ambo.

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.
Hæc mihi tum læto dictabat roscida luna,
Dum solus teneros cludebam cratibus hædos.
Ah quoties dixi, cum te cinis ater habebat,
Nunc canit, aut lepori nunc tendit retia Damon,
Vimina nunc texit, varios sibi quod sit in usus;
Et quæ tum facili sperabam mente futura
Arripui voto levis, & præsentia finxi,
Heus bone numquid agis? nisi te quid forte retardat
Imus? & argutâ paulum recubamus in umbra,
Aut ad aquas Colni, aut ubi jugera Cassibelauni?
Tu mihi percurres medicos, tua grama, succos,
Helleborumque, humilésque crocos, foliumq; hyacinthi,
Quasque habet ista palus herbas, artesque medentum,
(Ah pereant herbæ, pereant artesque medentum
Gramina, postquam ipsi nil profecere magistro.)
Ipse etiam, nam nescio quid mihi grande sonabat
Fistula, ab undecimâ iam lux est altera nocte,
Et tum forte novis admoram labra cicutis,
Dissiluere tamen rupta compage, nec ultra
Ferre graves potuere sonos, dubito quoque ne sim
Turgidulus, tamen & referam, vos cedite silvæ

Ite

D A M O N.

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni
Ipse ego Dardanias Rutupina per equora puppes
Dicam, & Pandrasidos regnum vetus Inogeniae
Brennumque Arviragumque duces, priscumque Belinum
Et tandem Armoricos Britonum sub lege colonos;
Tum gravidam Arturo fatali fraude Iogernen
Mendaces vultus, assumptaque Gorlois arma
Merlini dolus. O mihi tum si vita supersit,
Tu procul annosa pendebis fistula pinu
Multum oblitera mihi, aut patriis mutata camenis
Brittonicum strides, quid enim? omnia non licet uni
Non sperasse uni licet omnia; mi satis ampla
Merce, & mihi grande decus (sim ignotus in ævum
Tum licet, externo penitusque inglorius orbi)
Si me flava comas legat Vsa, & potor Alauni,
Vorticibusque frequens Abra, & nemus omne Treantæ,
Et Thamesis meus ante omnes, & fusca metallis
Tamara, & extremis me discant Orcades undis

Ite domum impasti, domino iam non vacat, agni.

Hec tibi servabam lentâ sub cortice lauri
Hæc, & plura simul, tum quæ mihi pocula Mansus
Mansus Chalcidicæ non ultima gloria ripæ
Bina dedit mirum artis opus, mirandus & ipse,
Et circum gemino cælaverat arguento:
In medio rubri maris unda, & odoriferum ver
Littora longa Arabum, & sudantes balsama silvæ
Has inter Phœnix divina avis, unica terris
Cæruleum fulgens diversicoloribus alis
Auroram vitreis surgentem respicit undis.
Parte alia Polus omnipatens, & magnus Olympus,
Quis putet? hic quoque Amor pictæque in nube pharetræ
Arma corusca faces, & spicula tincta pyropo
Nec tenues animas, pectusque ignobile vulgi

Hinc

D A M O N.

Hinc ferit, at circùm flammantia lumenā torquens
Semper in erectum spargit sua tela per orbes
Impiger, & pronos nunquam collimat ad ictus,
Hinc mentes ardere sacræ, formæque deorum.

Tu quoque in his, nec me fallit spes lubrica Damon,
Tu quoque in his certè es, nam quò tua dulcis abiret
Sanctaque simplicitas, nam quò tua candida virtus?
Nec te Lethæo fas quæsivisse sub orco,
Nec tibi conveniunt lachrymæ, nec flebimus ultrà,
Ite procul lachrymæ, purum colit ethera Damon,
Aethera purus habet, pluvium pede reppulit arcum
Heroùmque animas inter, divosque perennes
Aethereos haurit latices & gaudia potat
Ore Sacro. Quin tu cœli post jura recepta
Dexter ades, placidusque fave quicunque vocaris,
Seu tu noster eris Damon, sive equior audis
Diodotus, quo te divia no[n] nomine cuncti
Cœlicolæ norint, sylvisque vocabere Damon.
Quod tibi purpureus pudor, & sine labe juventus
Grata fuit, quod nulla tori libata voluptas,
En etiam tibi virginæ servantur honores,
Ipse caput nitidum cinctus rutilante corona,
Letaque frondentis gestans umbacula palmæ
Aeternum perages immortales hymenæos
Cantus ubi, choreisque furit lyra mista beatis
Festa Sionæ bacchantur & Orgia Thyrso.

7 JY 57

Londini

FINIS.

